

ת"פ 24252/07/18 - מדינת ישראל נגד מעיין קריף

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 24252-07-18 מדינת ישראל נ' קריף

לפני
המאשימה
כבוד השופט ציון קאפח
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ענוז

נגד
הנאשמת
מעין קריף
ע"י ב"כ עו"ד גולן

גזר דין

הנאשמת הורשעה לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירת הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 [להלן: "חוק העונשין"].

הנסיבות כפי שפורטו בהכרעת הדין יובאו בפרק הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

1. ראיות לעונש

מטעם התביעה ניסתה להעיד אלמנת המנוח, אך מפאת בכיה, לא הצליחה לשאת מילים.

מטעם ההגנה דיבר אביה של הנאשמת. הוא פנה למשפחת המנוח והביע את צערו וכאבו על שארע. בנוסף, תאר את המשבר הגדול בו נמצאת הנאשמת מאז התאונה.

אביו של המנוח דיבר בסיום הדיון וחלק על דברי אבי הנאשמת כי הייתה במשבר. לדבריו, שמע מחבריה שהיא ממשיכה לצאת לבלות, זאת בעוד נכדתו לא מצליחה לישון וללמוד.

2. תמצית טיעוני הצדדים

ב"כ המדינה טען כי מתחם הענישה בעבירה נע בין 3 שנות מאסר לשש שנות מאסר, זאת אף שהעונש המרבי עמוד 1

הופחת לאור התיקון בעבירות ההמתה (תיקון 137 לחוק העונשין).

לדידו של התובע, התיק נוהל לשווא מאחר והתאונה תועדה על ידי מצלמות ועובדה זו צריכה להיזקף לחובת הנאשמת.

מדובר בנסיבות ברף הגבוה ופגיעה בערך החברתי הגבוה ביותר- קדושת החיים. על כן ביקש למקם את עונשה של הנאשמת במחצית המתחם ולהטיל עליה 4.5 שנות מאסר ופסילה ל-15 שנים.

ב"כ הנאשמת הדגיש כי מדובר בתאונת דרכים. הנאשמת הינה נהגת צעירה וחסרת ניסיון אשר עברה באור אדום שלא מדעת. כן הפנה לנסיבות חייה המיוחדות כפי שעולות מן התסקיר וחתם את דבריו בעתירה לאמץ את המלצות התסקיר ולהימנע מהטלת מאסר בפועל.

כל צד תמך יתדותיו בפסיקה.

הנאשמת הקריאה מכתב שכתבה ובו תיארה את הכאב שחשה מאז תאונת הדרכים. בסיום דבריה ביקשה סליחה ומחילה ממשפחת המנוח.

3. דין והכרעה

א. בפתח הדברים יש להתייחס לתיקון 137 לחוק העונשין (פורסם בספר החוקים 2779, 10 ינואר 2019, בעמ' 230), אשר נכנס לתוקפו ביום 10.7.2019 במסגרת הרפורמה בעבירות ההמתה (להלן: "תיקון 137").

להלן לשון סעיף 307 ג שכותרתו המתה בקלות דעת :

" הגורם למותו של אדם בקלות דעת-דינו מאסר שנים עשרה שנים".

העבירה החדשה של המתה בקלות דעת, באה כדי ליצור מדרג ראוי בין עבירות ההמתה השונות בנוגע לתקופות המאסר המרביות הקבועות בצידו, ולסווג את מיקום העבירה המסוימת של המתה בקלות דעת ביחס לעבירות ההמתה האחרות. העונשים שהוטלו **הלכה למעשה** על עבירות הריגה בקלות דעת, כמו למשל מקרי ההריגה בתאונות דרכים, הרחוקים מהעונש המרבי של 20 שנות מאסר שהיה קבוע בעבירת ההריגה, הובאו כהוכחה לכך שאין צורך ב"כיס-ענישה" כה עמוק אשר ממילא לא נעשה בו שימוש. על כן, נקבע כי די בתקופת מאסר מרבית של 12 שנה, הגם שהובהר והודגש כי העונשים המוטלים בעבירת הריגה בנסיבות כאמור אינם חמורים, ושהפחתת תקופת המאסר המרבית לא נועדה להקל בהם. **הנה כי כן, הפחתת תקופת המאסר המרבית לא נועדה להקל בענישה אשר הייתה נהוגה עד כה.** (ראה הצעת חוק העונשין (תיקון מס 124)(עבירות

עמוד 2

המתה), התשע"ו-2015).

בהתאם להוראת סעיף 25(ב) בחוק המתקן: "על עבירה שבוצעה לפני יום התחילה וטרם ניתן פסק דין חלוט בעניינה יחולו הוראות סעיף 5(א) לחוק העיקרי", שלפיו "יחול על העניין החיקוק המקל עם העושה". עוד קובע סעיף 25(ב), כי "....בבואו לקבוע מהו הדין המקל על העושה, יבחן בית המשפט את מלוא ההסדר הקבוע בחוק העיקרי כנוסחו בחוק זה לעומת ההסדר שהיה קבוע בחוק העיקרי לעניין גרימת מוות ערב יום התחילה....".

במסגרת הכרעת הדין אשר ניתנה ביום 28.5.19, הורשעה הנאשמת בעבירת הריגה לפי סעיף 298 לחוק.

הנה כי כן, יש להחיל על הנאשמת את החיקוק המקל. סעיף ההמתה בקלות דעת מעמיד את תקופת המאסר המרבית על תקופה קצרה משמעותית מזו שהייתה קבועה בעבירת ההריגה. משכך, גזר הדין ינתן בהתאם להוראת החיקוק החדשה **הגם שהתוצאה העונשית לא תושפע בהכרח מהתיקון בחוק, כמפורט לעיל.**

ב. בהתאם להוראות סעיף 40ג(א) לחוק העונשין (תיקון 113), לצורך קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשמת הינם ערך קדושת החיים, שמירה על שלום הציבור וביטחון, המלחמה בקטל בכבישים והזכות לתנועה חופשית ובטוחה.

תאונות דרכים הן בגדר מכת מדינה המאופיינות בתדירות גבוהה, בתוצאות קטלניות ובקושי רב למגר את התופעה.

ב-ע"פ 570/07 חיים בן הרוש נ' מדינת ישראל, (תקדין עליון 2007(2), 985) ציינה כב' השופטת ארבל:

"נקודת המוצא של בתי המשפט בגזירת עונשם של מי שהורשעו בהריגה תוך נהיגה, ראוי שתגרוס ענישה מחמירה הנותנת ביטוי לערך של קדושת החיים... כשלעצמי אני סבורה כי אין מאבק נחוש בתאונות הדרכים ללא ענישה מחמירה. חלק ניכר של תאונות הדרכים הן תולדה מה שמקובל לכנות "הגורם האנושי". ישנם אמנם מקרים בהם נגרמות תאונות דרכים בשל טעות אנוש, תנאי הדרך ועוד כיו"ב סיבות וגורמים, אולם דומה כי אין חולק שרבות מתאונות הדרכים הן תוצאה של נהיגה בלתי זהירה שאין עמה הישמעות לחוקי התעבורה והתחשבות בתנאי הדרך... ענישה הולמת היא חלק אינטגרלי של החינוך לנהיגה נכונה שביסודה כיבוד נוסעים אחרים, משתמשים אחרים בכביש, לרבות עוברי אורח תמימים. לפיכך, רואה אני בחיוב

את המגמה להעלות את רף הענישה בגין עבירות אלה."

בע"פ 6755/09 אלמוג נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.11.09) עמד בית המשפט העליון (כב' השופט הנדל) על שלושה שיקולים אשר על בית המשפט להנחות את עצמו בבואו לגזור את דינו של נאשם שבנהיגתו הרשלנית גרם למותו של אדם:

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

כך הם פני הדברים בעבירת רשלנות ומקל וחומר לגבי נסיבות תאונה זו.

ג. נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

על נסיבות התאונה עמדתי בהרחבה בהכרעת הדין ולהלן עיקרי הקביעות העובדתיות:

התאונה אירעה בצומת מרומזר עת הנאשמת נכנסה לצומת בנהיגה רציפה כשהאור האדום דולק בכיוון נסיעתה, פגעה במנוח אשר החל בנסיעה משמאלה כשהוא רכוב על אופנועו והביאה למותו. הנאשמת לא הבחינה במנוח בשום שלב בטרם פגעה בו בעוצמה רבה. שדה הראייה בכיוון נסיעת הנאשמת אל הצומת והרמזורים היה 330 מ' והמהירות המרבית במקום הינה עד 50 קמ"ש. על פי החישובים השונים הנאשמת נהגה מכוניתה במהירות שבין **89 קמ"ש ל 112 קמ"ש** כך שהיא הייתה **במרחק 165 מ' מהצומת עת הפך האור הירוק לצהוב ובמרחק 89 מ' מהצומת עת התחלף האור לצהוב לאדום**!. יצוין כי קודם להחלפת האורות ברמזור לצהוב ואדום, יש אור ירוק מהבהב אשר גם בו יש התראה מספקת.

חטאה ופשעה של הנאשמת כפולים ומשולשים.

אין בפיה הסבר להתרחשות התאונה שעה שעמדו לרשותה תנאי דרך מיטביים. היפוכו של דבר- הנאשמת עומדת על דעתה כי נכנסה לצומת בחסות האור הירוק - וכך אף אמרה לקצינת המבחן-שעה שהתשתית הראייתית מצביעה בעליל על כניסה באור אדום.

אין בפיה הסבר למהירות הגבוהה של מכוניתה עובר לתאונה. צא וראה הנזק ההרסני שנגרם למכונית הנאשמת

אשר התנגשה עם חזית המכונית באופנוע. הנזק למכונית, בין השאר, **שמשה קדמית מנופצת עם חדירה וגג המכונית נמערך. האופנוע נחתך לשניים!** היא הייתה במהירות גבוהה והוא בתחילת נסיעה.

אינני יודע במה הייתה שקועה הנאשמת בשניות הגורליות שקדמו לתאונה אולם ניכר מהנסיבות כי נהגה בעיוורון מוחלט.

חיי אדם צעיר בן 36, נגדעו באיבם. המנוח, מאיר קלטשי ז"ל, היה נשוי ואב לילדה בת 9.5 שנים.

מוות בתאונת דרכים הינו, פתאומי, אלים ולמרבה הצער גם שכיח ביותר. בנסיבות הללו נחוה המוות ע"י בני המשפחה ככואב וכחסר משמעות. מכאן, גם הטראומה המלווה את בני המשפחה, בכל המעגלים, בתחושה של ה"לם עמוק וקריסה של העולם המוכר והבטוח, כפי שנאמר בתסקירי נפגעי העבירה.

תסקיר נפגעות העבירה-האלמנה והבת. מטעמי צנעת הפרט אסתפק במובאות קצרות לצד הפניות בתסקיר. האלמנה בת 31 והבת בגיל 9.5 שיתפו את קצינת המבחן בתחושותיהן **ובהשפעה הדרמטית** של אובדן הבעל והאב בכל מישורי חייהן (ראה לעניין זה עמודים 3-5 לתסקיר). ישיבות ההוכחות בהן נכחה האלמנה הסבו לה כאב רב, לפי שחשה שבכל דיון כי "**מכניסים לי את הסכין לגב ומסובבים עוד קצת**".

עורכת התסקיר קבעה כי אבדן בן זוג נחשב למלחיץ וקשה ביותר. מדובר באובדן חד של תמיכה חברתית, רגשית ופיזית. פעמים שהתחושה של הזהות העצמית מתערערת ועל האלמנה להסתגל לתפקידים חדשים שלא מילאה בעבר. השלכות האובדן ניכרות ביותר גם בחיי הילדה שהייתה לה. לצד האובדן, החסר בדמות הורית משמעותית והאבל, בגיל כה צעיר, עליה להתמודד עם מטלות נוספות כמפורט בסוף הפסקה הראשונה בעמ' 5.

התסקיר נחתם בקביעה כי השלכות אובדן הבעל והאב ילוו את אלמנתו ובתו "**לאורך כל שנותיהן והוא ימשיך ויתווה את מסלול חייהן**".

תסקיר נפגעי העבירה-ההורים והאח. יצוין כי למנוח אח ואחות נוספים אך לא עלה בידי קצינת המבחן לפגוש בהם. בני המשפחה תיארו את הקשר הקרוב של המנוח לבני המשפחה ואת מרכזיותו בחייהם. הם סיפרו כי לא קיבלו הודעה מסודרת אודות האירוע ותוצאותיו הרות האסון. האופן בו קיבלו את ההודעה, כל אחד בעיתוי אחר ע"י בני משפחה או חברים, הותיר בהם חותם קשה במיוחד. האם מבטאת כאב וצער לצד כעס וזעם על נסיבות האובדן. על השלכות מות בנה עמדה אמו, בעמודים 6-7 לתסקיר. האב תיאר את ההחמרה במצב בריאותו ואת שגרת יומו כמפורט בעמודים 7-8 לתסקיר. הבן הצעיר תיאר את הנזקים שנגרמו לבני המשפחה, תוך שבלט קושי להרחיב אודות עצמו ומצבו. דאגתו להוריו, מונעת ממנו להתמודד עם אבלו שלו.

קצינת המבחן סבורה כי סיום ההליך המשפטי וענישה שתיתן הכרה למשמעות הפגיעה והנזקים שנגרמו לבני המשפחה, עשויים להחזיר להם ולו במעט, תחושת ביטחון וצדק, ואף הקלה מסוימת.

התסקיר נחתם בהמלצה כי נוכח תמונת הנזקים שחלקם כלכליים, להשית על הנאשמת פיצוי כספי למשפחת המנוח, לצורך, בין השאר, תהליכי טיפול ושיקום.

הנה כי כן, באורח נהיגתה הנמהר הותירה הנאשמת הרס וחורבן על שתי משפחות שעולמן חרב עליהן.

ד. מדיניות הענישה הנוהגת.

ע"פ 2221/16 **רדה טיגבה נ' מדינת ישראל**, (1.9.2016)- נדון עניינו של המערער אשר הורשע **על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירת הריגה**. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, המערער נסע בכביש מספר 40 בנתיב השמאלי, אל עבר הצומת. הצומת הינו צומת מרומזר ובו מעבר חצייה להולכי רגל, ועל פי המתואר המערער נהג בנהיגה רצופה אל תוך הצומת במהירות של 90 קמ"ש, חרף העובדה שאור אדום דלק ברמזור בכיוון נסיעתו, ועל אף שרכב אחר שנסע בנתיב הימני עצר לפני קו העצירה ופעל בהתאם להוראות הרמזור. אותה עת חצה המנוח את הכביש במעבר החציה, כשהרמזור להולכי הרגל בכיוון חצייתו היה ירוק. בכניסתו אל הצומת פגע המערער במנוח, איבד שליטה על הרכב והתהפך בימין הדרך. כתוצאה מהתאונה נגרמו למנוח פציעות קשות שהובילו למותו. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם עונש מאסר למשך **24 חודשים** לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון דחה את הערעור, בין היתר בקבעו כי מדובר בעונש שתואם את העבירה בה הורשע המערער, אשר משקף איזון הולם בין חומרת מעשיו והתוצאה הטרגית, ובין הנסיבות לקולא המתקיימות בעניינו של המערער.

בע"פ 467/09 **עמרי זילברמן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 02.02.2012). המערער נהג ברכבו כשלצדו יושב חברו. כשהתקרב לצומת, החל לעקוף משמאל מכוניות שנסעו לפניו, וזאת דרך נסיעה בנתיב המיועד לפנייה שמאלה בלבד, תוך שהוא נוסע במהירות של 120 קמ"ש כשהמהירות המותרת במקום הינה עד 60 קמ"ש. בהיותו בתוך הצומת, הבחין ברכב הנוסע מולו וכדי להימנע מלהתנגש בו בלם את רכבו כשהוא מטה את ההגה ומנסה לחזור לנתיב הנסיעה ישר. בעקבות זאת הוא איבד את השליטה על הרכב, סטה ימינה והתנגש במעקה הבטיחות, אשר חדר לתא הנוסעים והביא למותו של חברו.

בית המשפט המחוזי גזר עליו **42 חודשי מאסר בפועל**, מאסר על תנאי, **פסילת רישיון נהיגה למשך 15** שנים, ופיצוי בסך 50 אלף ₪ למשפחת המנוח.

ערעור שהגיש על חומרת העונש, נדחה. בית המשפט העליון קבע:

"כפי שנקבע לא פעם, טבען של עבירות התנועה, המתבצעות במסגרת פעולה שגרתית ויום-יומית, מביא לכך שעבירות חמורות, שתוצאותיהן קשות ביותר, מתבצעות על ידי מי שלכאורה הינם אנשים "נורמטיביים": "עברייני-תנועה הם, על דרך הכלל, אנשים מן-הישוב, אנשים "נורמטיוויים" כפי שנהוג לכנותם. אלא שאל לנו ללכת שולל. בקפחם חיי אדם, כפי שהמערער קיפח את חייה של אשה צעירה, הופכים אותם אנשים "נורמטיוויים" לעבריינים מן השורה, ובהיותם מה שהם חובה היא המוטלת עלינו למוד להם כרישעתם" (ע"פ 8103/05 עותמאן נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 19.12.2005)). אין

בנורמטיביות של עברייני התעבורה בעבר כדי לשנות מחומרת מעשיהם, עליהם נותנים הם את הדין בהווה. בענייננו, נהיגתו הפרועה של המערער יצרה סיכון חמור כלפי סביבתו, וכפי שלצערנו לא פעם קורה בכבישי ארצנו, נהיגה זו מצאה לבסוף את קורבנה ומעשי המערער הביאו לקטילת המנוח. אכן, אין ספק כי מצפוננו של המערער מייסרו בשל קטילת חברו, אולם אין בכך כדי לפטור אותו מנשיאה בעונש הראוי אשר נובע מאחריותו הפלילית למות המנוח. העונש שנגזר עליו לפיכך הינו מאוזן וראוי, ואיני מוצא מקום להתערב בו."

בע"פ 8191/08 **עאוני גבארה נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 24.5.2010) המערער הורשע בעבירה של הריגה ובעבירה של גרימת חבלה חמורה לאחר שהיה מעורב בתאונת דרכים קטלנית. המערער נכנס לצומת באור אדום ובמהירות, **וגרם למותם של זוג הורים**, ולפציעתם של שלושת ילדיהם הקטינים. בית המשפט המחוזי השית על המערער עונש **מאסר בפועל למשך 8 שנים, ופסילה מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה למשך 20 שנה**. בית המשפט העליון דחה את הערעור.

ע"פ 1196/07 **יוסף סאהר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.06.2007) - המערער הורשע בבית המשפט המחוזי בבאר שבע בעבירת הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, אותה ביצע עת נהג במשאית, חצה קו הפרדה לבן רצוף, עקף רכב ותוך כדי העקיפה סטה שמאלה והתהפך על הרכב שעקף. אדם אחד נהרג ושניים נפצעו קל. המערער נדון ל **3.5 שנות מאסר, 10 שנות פסילה** ומאסר על תנאי. הערעור נדחה.

על פי סעיף ההמתה בקלות דעת העונש הראוי לעבירה זו לא יכול לעלות על 12 שנות מאסר - בפועל ועל תנאי. מבחינה זו, יש בתיקון לחוק כדי להשפיע על מתחמי הענישה ועל הענישה בפועל. ואולם, במצבים הרווחים של עבירות ההמתה בקלות דעת, בהם החלק העליון של מתחמי העונש ההולמים עומד **בפועל** על תקופות מאסר קצרות מ- 12 שנים, אין בסעיף החדש כדי להשפיע מהותית על מתחמי העונש ההולמים ועל הענישה. משכך, ככלל, אין בהוראת החיקוק החדשה של עבירת ההמתה בקלות דעת כדי להצדיק שינוי במתחמי העונש ההולם ובעונשים המוטלים, בהשוואה לאלו שהיו נוהגים בנסיבות דומות לפני התיקון, בעבירת הריגה.

בהתאם לאמור לעיל ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין 24 חודשים (בהודאה ונטילת אחריות) ל- 6 שנות מאסר בפועל, ופסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה שבין 10 ל- 20 שנים.

ה. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

הנאשמת בת 20, אוחזת ברישיון נהיגה שנתיים ונטולת הרשעות קודמות.

תסקיר שירות המבחן

בתסקיר מיום 10.9.19 מתוארות נסיבות חייה של הנאשמת. בפרק רקע אישי ומשפחתי מובאים פרטים שצנעת הפרט יפה להם. (עמ' 1 והפסקה הראשונה בעמ' 2).

לגבי התאונה- היא אינה זוכרת שחצתה את הצומת באור אדום. חשה אמפטיה כלפי משפחת המנוח ומביעה צער על שארע. מציינת כי מאז התאונה היא חווה "פלאשבקים" ומשחזרת בראשה את השתלשלות הנסיעה. עוסקת בתכנים הקשורים לאובדן ולמוות ומתמודדת עם חרדות וקשיי שינה, לצד סימפטומים פוסט טראומטיים נוספים. היא לא נהגת מאז התאונה וממעטת לצאת מהבית. חשה מאוימת ומבוהלת.

לצורך גיבוש המלצתה נפגשה קצינת המבחן עם הורי הנאשמת אשר שיתפו אותה בקשיים שהנאשמת חוותה בשנים שקדמו לתאונה ובתקופה שלאחריה.

קצינת המבחן התרשמה כי הנאשמת אינה מאופיינת בקווים אישיותיים שוליים, אלימים או פוגעניים וכי נראה כי הסיכון מהתנהגות בעייתית חוזרת מצידה, נמוך. ההערכה הינה כי היא זקוקה להמשך טיפול אינטנסיבי לצורך עיבוד אחריותה לפגיעה ומשמעותה, וכי סיכויי שיקומה טובים.

נוכח גילה הצעיר ומצבה הנפשי סבורה קצינת המבחן כי הטלת עונש מאסר בפועל תביא לנסיגה במצבה הנפשי ובתפקודה.

התסקיר נחתם בהמלצה להימנע ממאסר בפועל ולהטיל עליה מאסר בדרך של עבודות שירות לתקופה של 9 חודשים, במהלכם תמשיך בשיחות פרטניות עם שירות המבחן וכן תישקל אפשרות שילובה בטיפול קבוצתי.

במידה ובית המשפט יטיל עליה מאסר בפועל, ממליצה קצינת המבחן כי בית המשפט יתחשב במצבה הנפשי לעניין אורך תקופת המאסר שיוטל וכן המאסר יידחה בחודש וחצי לשם הכנתה על ידי שירות המבחן לריצוי העונש ולאשר לשירות המבחן המשך קשר עם הנאשמת עד קליטתה בכלא.

בקביעת העונש המתאים בתוך המתחם אתן משקל משמעותי, לגילה הצעיר של הנאשמת ולנתונים המצויים בתסקיר שהוגש בעניינה בפרק רקע אישי ומשפחתי ואשר לא נחשפו על ידי. כן יינתן משקל מסוים לעובדה כי זהו מאסרה הראשון. לא ראיתי רבותא גדולה בהיעדר הרשעות תעבורה זאת נוכח וותק הנהיגה הדל של הנאשמת.

לעניין מצבה הנפשי של הנאשמת יש להביא את דברי כב' הש' נאור ברע"פ 2955/12 הרמוס נ' מדינת ישראל, תק-על 2012(2) 5717:

"לצד בחינת נסיבותיה של המבקשת, יש לזכור כי השיקולים המתווים את שיקול דעתם של בתי משפט בעת קביעת העונש הראוי לעבירות תנועה בעלות תוצאות קטלניות, אינם מתמקדים רק בנאשם. על בית המשפט לשקול מערכת שיקולים רחבה יותר, הכוללת גם את בחינת תוצאות התאונה והאינטרס החברתי שבעניישה.

לעניין זה נאמר:

"מטבע הדברים, ומכוח תפקידם, בחרו באי כוחה של המערערת להאיר את השלכותיו הקשות של העונש על שולחתם, בעוד שבית המשפט מצווה לתת את דעתו למערכת שיקולים רחבה יותר, וביניהם - כיצד נוהגים במי שלולא רשלנותה, שלהשקפתנו היא חמורה גם חמורה, לא היה נגרם מותה של אשה, אם לילדים, שפתיל חייה קופד בחטף, ועולמם של בני משפחתה נשתנה עקב כך מן הקצה אל הקצה. לתוצאה זו נודעת חומרה כפולה ומכופלת נוכח המצב הבלתי נסבל בכבישי ישראל, שאת מחירו משלמים רבים בחייהם, כמעשה של יום יום. מצב זה אינו נובע מגזירת שמים, הואיל ובחלקו הארי נגרם עקב התנהגות רשלנית של נהגים אשר אינם מקפידים לקיים כללי בטיחות בסיסיים, כללים שנועדו לקדם סכנות מן הסוג שגרמו למותה של המנוחה." (ע"פ 4300/09 בן רובי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), [21.10.2009]).

במכלול השיקולים אני מעמיד את עונשה של הנאשמת על מחצית המתחם.

1. אשר לשאלת הפיצוי

לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים הגעתי לכלל מסקנה שיש לחייב את הנאשמת בתשלום פיצוי לאלמנת המנוח ולבתו, ללא כל קשר לזכותן לפיצוי על פי חוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה- 1975 .

בעניין זה אפנה לרציונל המשפטי והמוסרי העומד בבסיס הוראת סעיף 77(א) לחוק כפי שבא לידי ביטוי ברע"פ 9727/05 גליקסמן נ' מדינת ישראל:

"לסמכות הפיצוי לפי סעיף 77 תכליות חשובות נוספות ובהן: מתן סעד מידי לנפגע מבלי שייאלץ להמתין עד לסיומם של ההליכים האזרחיים בעניינו, אשר עלולים להתמשך על פני מספר שנים; הכרה חברתית בסבלו של הנפגע ושיתופו, במידת מה, בהליך הפלילי המתנהל נגד תוקפו ... תכלית נוספת ... הינה העלאת מעמדו של קרבן העבירה בהליך הפלילי כחלק מהמגמה ההולכת ומתעצמת בעת האחרונה לשלבו בהליך הפלילי ולהכיר בזכויותיו במסגרתו". (פ"ד סב (2), עמ' 813 ו-817).

הלכה מושרשת היא שסכום הפיצוי הנפסק לטובת נפגע עבירה אינו כרוך ביכולתו הכלכלית של החייב. ודוק: במוקד הדיון בשאלת הפיצוי לנפגע עבירה עומד הניזוק, ותכלית הפיצוי ברצון לשפוטו במהירות וביעילות, גם אם באופן חלקי, כדברי השופט חשין ברע"פ 2976/01 אסף נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 418 (2002): "הנפגע - לא הפוגע - הוא העומד במרכז הזירה, הזרקורים מופנים אל הנפגע, בו ידובר ואותו נבקש". (לעניין זה ראו גם: ע"פ 6452/09 קאסם עלי נ' מדינת ישראל, (22.07.2010), ע"פ 5761/05 מג'דלאוי נ' מדינת ישראל, (24.07.2006) וההפניות שם).

אשר על כן, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. 4 שנים מאסר בפועל.
2. אני פוסל את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 15 שנים שמניינם יחל מתום ריצוי המאסר.
3. שנה מאסר על תנאי והתנאי הוא שהנאשמת לא תנהג בזמן פסילה במשך 3 שנים מתום ריצוי מאסרה.
4. הנאשמת תשלם פיצוי לאלמנת המנוח בסך 50,000 ₪. הפיצוי יופקד בגזברות בית המשפט, עד ולא יאוחר מיום 1.3.2020 ויועבר לאלמנת המנוח על פי פרטים שיימסרו על ידי הפרקליטות.

הנאשמת בת 20. מצאתי טעם של ממש בבקשת שירות המבחן להשהות תחילת ריצוי המאסר בחודש וחצי על מנת להכין את הנאשמת לקראת כניסתה לכלא. אני דוחה אפוא תחילת ריצוי המאסר ליום 15.12.19. במועד זה על הנאשמת להתייצב בבימ"ר ניצן לא יאוחר מהשעה 09:00 כשברשותה תעודת זהות או דרכון. על הנאשמת לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס בטלפונים 08-9787377, 089787336.

אני מאשר לשירות המבחן להיות בקשר עם הנאשמת בתקופה שלקראת ריצוי המאסר.

תנאי לעיכוב הביצוע הינו מילוי הערבויות הבאות:

התחייבות עצמית וערבות צד ג' בסך 50,000 ₪ כל אחת. אני מאשר את מר אופיר קריף, אבי הנאשמת כערב צד ג'.

מוצא בזה צו עיכוב יציאה מן הארץ נגד הנאשמת. עליה להפקיד דרכונה לאלתר במזכירות בית המשפט.

זכות ערעור כחוק.

העתק גזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, ה' חשוון תש"פ, 3 נובמבר 2019, במעמד הצדדים.